

Бавенъ Колю.

— Какво ти е, момченце?
— попита баба Стефана едно детенце, което седѣше близу до стената на кжщата ѝ. То държеше книга въ ржка и ронѣше сълзи.

— Зададоха ни стихотворение да научимъ наустъ — отвърна момчето. — Който го каже най-добре, ще получи отъ учителя награда. Не вѣрвамъ, че азъ мога да го науча.

— Защо не? — попита баба Стефана.

— Децата казватъ, че азъ не мога да го науча. Да се неопитвамъ даже.

— Не обръщай внимание какво казватъ децата. Ти можешъ да го научишъ.

— Но азъ не вѣрвамъ, че мога. То е много дълго и нѣкои отъ думитѣ сж мжчни. Мисля, че не би трѣбвало дори да мисля за наградата. Но бихъ желалъ да науча стихотворението поне до толкова, колкото ми е възможно. Децата ми се смѣятъ и ме наричатъ Бавенъ Колю.

— Добре, мило! — каза баба Стефана. — Ако си бавенъ и не можешъ изведнажъ да се промѣнишъ, то стани твърдъ и упоритъ. Погледни този охлювъ на стената. Колко е бавенъ той! И все пакъ, ако го следишъ, ще видишъ, че ще се изкачи чакъ горе. Тъй и ти се труди да учишъ по нѣколко стиха всѣки день и ще спечелишъ наградата. А когато почнешъ да се отчайвашъ, спомняй си охлюва на стената.

Баба Стефана каза това и си отиде. Колю си помисли: ако не може да върви наредъ съ децата, нима не може да се недпреваря съ охлюва? И реши да научи стихотворението, доде охлюва стигне горния край на стената.

Най-после дойде деньтъ, когато учителятъ щѣше да даде наградата. Той изпитваше децата едно по едно. Идва редъ на Колю. Смѣхъ избухна, когато се изправи той, понеже повечето отъ децата мислѣха, че отъ него нищо нѣма да излѣзе. Той, обаче, не изпусна ни дума. Когато учителятъ каза: „Отлично, Колю“, неговото сърдце се изпълни съ радостъ.

Изпитани бѣха и останалитѣ деца. Тогава учителятъ продума:

— Колю най-добре отговори. На него давамъ наградата. Сега кажи ми, Колю, какъ научи толкова добре стихотворението?

— Охлюва на стената ми показва какъ да го науча.

Високъ смѣхъ избухна, когато Колю рече това. Но учителятъ се намѣси:

— Деца, не се смѣйте. Ние много нѣща можемъ да научимъ отъ такива животни, като охлюва. Какъ те научи, Колю, охлюва?

— Азъ го видѣхъ да пълзи по стената полека — полека. Той не се спираше, ни поглеждаше назадъ, но вървѣше напредъ и все напредъ. Той ме подсети и азъ сжщото да правя. Учихъ стихъ следъ